

Vlaams
Parlement

vergadering **C49 – WEL4**
zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en
Armoedebeleid

van 4 december 2012

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Lies Jans tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de halfslachtige fusie van de Roeselaarse ziekenhuizen - 291 (2012-2013)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Vera Van der Borgh tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de vervoerskosten van en naar de collectieve autonome dagopvang - 326 (2012-2013)	7
Vraag om uitleg van mevrouw Lies Jans tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over coöperatieve kinderopvang - 363 (2012-2013)	11

■

Voorzitter: mevrouw Katrien Schryvers

Vraag om uitleg van mevrouw Lies Jans tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de halfslachtige fusie van de Roeselaarse ziekenhuizen

- 291 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Lies Jans: Minister, ik heb een vraag over de fusie van de Roeselaarse ziekenhuizen. Het is een verhaal van lange adem. De eerste aanzetten dateren al van 1998. Twintig jaar later hebt u de protocols van de fusie getekend en hebt u ook een toezegging gedaan van 176 miljoen euro voor de bouw van een nieuwe campus in Oekene. Dat heeft heel wat voeten in de aarde gehad. Er zijn zelfs twee bemiddelaars aangesteld om de fusie tussen het Stedelijk Ziekenhuis Roeselare (SZR) en het H.-Hartziekenhuis Roeselare-Menen tot een goed einde te brengen.

Onze fractie stelt zich vragen bij de fusie van de ziekenhuizen in Roeselare. Op zich hebben we uiteraard niets tegen zo'n fusie: het kan immers helpen om de efficiëntie van de dienstverlening te verhogen en om besparingen door te voeren. Een volwaardige fusie in deze regio zou alleen maar competentie bundelen en efficiëntie vergroten.

Minister, ik veronderstel dat u ook de mening toegedaan bent dat zo'n fusie heel doordacht moet gebeuren, en daar knelt wat ons betreft het schoentje. Men gaat immers uit van het zogenaamde 'bipolaire model': spoed- en gespecialiseerde diensten zullen in de nieuwe campus te Oekene komen; planbare zorg zoals orthopedie, dagkliniek, consultaties, materniteit en gynaecologie komen op de oude stadscampus van het stedelijk ziekenhuis. In de realiteit moet er nu een orthopedische kliniek komen op twee plaatsen: eentje voor geplande ingrepen en eentje voor spoedingrepen. Dit systeem bestond in Gasthuisberg in Leuven, en daar is men ervan afgestapt vanwege de serieuze kosten die het met zich meebrengt om alle ondersteunende diensten apart draaiende te houden enkel en alleen voor orthopedische ingrepen. Dat systeem gaat men nu in Roeselare invoeren.

Sta me toe even een voorbeeld aan te halen. Het zou kunnen gebeuren dat een pasgeboren kindje dat dringend pediatrie zorg nodig heeft, eerst moet worden overgeplaatst van de stedelijke campus naar de nieuwe campus in Oekene. De aanrijtijd is zeker 10 minuten. Het hoeft niet gezegd dat dit op zijn minst financiële gevolgen heeft, maar dat dit ook de gezondheid van het kind in gevaar kan brengen. We zijn dan ook benieuwd wie die verantwoordelijkheid zal dragen. Topgynaecologen, onder wie Marleen Temmerman, hebben zich daar al tegen uitgesproken, en toch volhardt men in Roeselare in de boosheid.

In onze visie was er een betere optie geweest: een goed uitgeruste polikliniek met enkel consultaties, psychogeriatric, een daghospitaal, psychiatrie en niet-medische nazorg na een bevalling op de stedelijke campus. Op de nieuwe site Oekene kan dan een campus voor alle acute zorgen komen: operatiekwartier, intensieve zorgen, labo, spoed, medische beeldvorming enzovoort. In die keuze zouden we enige verantwoordelijkheid en rationaliteit kunnen ontwaren. De keuze die nu gemaakt is, is volgens ons niet de juiste.

In het huidige fusiemodel betekent dit dat er extra medische beeldvorming, klinische biologie en anatomopathologie nodig zal zijn in de oude site en de nieuwe site. Zoals u weet, minister, waren de artsen van de beide ziekenhuizen voorstander van de echte fusie zoals ik naar voren heb geschoven. De dienst anatomopathologie stond al ver in de gesprekken. Maar door de houding van de directie van het SRZ, die – naar men zegt – allerlei onzinnige eisen stelt, zou de anatomopatholoog van het SRZ zelfs ontslag hebben genomen. De onvrede neemt toe omdat het beheer en de directie blijkbaar een eigen agenda hebben die niet ten dienste staat van het algemeen belang.

Minister, het dossier krijgt ook heel wat middelen van de Vlaamse overheid. Daarom wil ik u ook enkele vragen stellen.

Wat is uw mening over het uitgewerkte bipolaire model bij de fusie van de Roeselaarse ziekenhuizen? Gaat u akkoord met het feit dat dit niet de meest logische en efficiënte keuze is die kon worden gemaakt? Wilt u de Roeselaarse ziekenhuizen duidelijk maken dat er ook een fase drie nodig is, gekoppeld aan het huidige protocol dat onder andere eist dat orthopedie in de campus SZR en materniteit in campus SZR mogelijk is? Wat is het standpunt over het feit dat men hier een materniteit gaat loskoppelen van pediatrie diensten? Wie neemt de verantwoordelijkheid als er iets misgaat bij het transport tussen de twee diensten? Wat is uw visie over de invulling van de nieuwe raad van bestuur van het ziekenhuis? Gaat u akkoord dat dit het best gebeurt volgens het draaiboek van het Jessa Ziekenhuis in Hasselt? Wilt u het werk vervolledigen en het 'bipolair model' naar de prullenbak verwijzen?

De voorzitter: Mevrouw Coppé heeft het woord.

Mevrouw Griet Coppé: Voorzitter, minister, er wordt hier een vraag gesteld over de halfslachtige fusie van de Roeselaarse ziekenhuizen. (*Opmerkingen van mevrouw Marijke Dillen*)

Er wordt hier soms ook een vraag over Antwerpen gesteld. Ik voel me dus geroepen om ook een betoog te houden. Mevrouw Jans, u haalt zelf aan dat de fusie in 1998 een probeersel was dat toen niet gelukt is. We zijn vandaag heel tevreden dat er in juli 2012 een fusieprotocol getekend werd, met een positief advies van de artsen.

Het is niet aan mij om een antwoord te geven, maar ik wil toch even de actuele situatie in Roeselare schetsen. Iedere arts heeft een positief advies over het fusieprotocol gegeven. Wat u aanhaalt over de anatomopathologen, is achterhaald. Intussen is er een vergelijk gevonden. Als u vanuit Hasselt bemerkingen hebt op de fusie, is het goed dat u weet wat er in Roeselare gebeurt. Het is niet onbelangrijk – en we zijn hier toch in een politieke omgeving – dat iedereen in het beheerscomité van het ziekenhuis en dat de raad van bestuur, inbegrepen de oppositie, een positief advies over deze fusie heeft gegeven. Wij vinden het heel belangrijk dat er voor de regio Midden-West-Vlaanderen een akkoord is gevonden tussen twee ziekenhuizen die elk hun eigen tempo hadden en goed werkten.

Als u zelf in Roeselare zou wonen en de omgeving goed kende, dan zou u met mij kunnen getuigen dat wij niet spreken over een halfslachtige fusie maar over een kans om één nieuw ziekenhuis te bouwen, weliswaar – zoals u zegt – met een stadscampus en een campus aan de rand van de stad. Tien minuten in de file om een kindje over te brengen van de materniteit naar de pediatrie diensten, is in vergelijking met bijvoorbeeld Gent, geen afstand. Ik weet niet hoe het in Hasselt is, maar bij ons is het nog te doen. Als alle materniteiten die geen dienst neonatologie hebben, zouden moeten sluiten, dan zouden dat er veel zijn.

Als u de wetenschappelijke literatuur erop naleest, dan zult u lezen dat de medische risico's niet groter zijn. Er is geen grotere kindersterfte als er twee campussen zijn. Ik vergelijk vooral met Groot-Brittannië. Daar is het wel de gewoonte. Men kan lezen in de cijfers, ongeacht wat Marleen Temmerman zegt, dat de kindersterfte niet groter is.

Ik wil vooral zeggen dat het voor Roeselare een zeer grote vooruitgang is. Ik hoop dat iedereen in het halfroend die niet van Roeselare is, kan beseffen dat wij wel heel tevreden zijn dat dit akkoord werd ondertekend en dat Vlaanderen daartoe de belangrijkste middelen heeft vrijgemaakt. Ik wilde vanuit Roeselare toch enige feedback bij uw vraag geven.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Collega's, de effectieve fusie tussen de Roeselaarse ziekenhuizen wordt verwacht voor begin 2015. Op dit ogenblik is de fusie nog niet erkend. Er is ook nog geen aanvraag tot erkenning met een fusieplan ter goedkeuring ingediend. De fusie bevindt zich met andere woorden momenteel in de voorbereidende fase.

Anderzijds heeft de fusie zich via andere kanalen aangediend, namelijk via het aangepast zorgstrategisch plan (ZSP) van het Stedelijk Ziekenhuis Roeselare en via het aangepast technisch-financieel plan (TFP) van het H.-Hartziekenhuis Roeselare-Menen. Op 4 juli 2012 hebben beide ziekenhuizen een fusieprotocol ondertekend. Het is als gevolg van dit protocol dat hun respectieve ZSP en TFP werden aangepast.

Een fusie moet worden gezien als een rijpingsproces, dat met het ondertekenen van het fusieprotocol een officiële start heeft genomen en dat pas nadien en zeker bij het aantreden van één fusiebestuur in volle beweging kan en zal komen.

Mijn goedkeuring van het zorgstrategisch plan moet dan ook binnen deze context worden begrepen. De goedkeuring is verleend met de opmerking dat de manier waarop de verschillende diensten over de twee campussen werden verdeeld, nog voor verbetering vatbaar is. Hierbij wordt verwezen naar de organisatie van de moeder-en-kindzorg en naar het ontdebellen van sommige diensten. Daarom wordt in de goedkeuring gevraagd om de campusinvulling in het licht van een maximale kwaliteit van zorg in de eerstvolgende periode verder te bekijken. Een definitieve beslissing hieromtrent zal gebeuren op het ogenblik dat bij de erkenning van de fusie het fusieplan moet worden goedgekeurd.

Zo kan de volgende procedurestap volgend op het ZSP, namelijk het technisch-financieel plan voor de stedelijke campus in de loop van de aanvraagprocedure, die wel wat tijd in beslag kan nemen, nog verder worden aangepast naarmate het fusieproces vordert.

Vanuit diezelfde visie verleende ik mijn goedkeuring voor het technisch-financieel plan van het H.-Hartziekenhuis. De impact van het fusieprotocol op de eerste fase, namelijk de ruwbouw van het bestaande nieuwbouwproject te Oekene, is nog gering. Binnen de goedkeuring is in ruimte voorzien waardoor het project in de volgende fasen synchroon met het fusieproces en uiteindelijk het fusieplan kan worden aangepast.

Aangezien hier bij de fusie een OCMW-ziekenhuis betrokken is, moet bij de fusie ook rekening worden gehouden met de organieke wet betreffende de OCMW's. Voor het toezicht op de naleving van deze wetgeving ter zake is mijn collega Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, bevoegd.

Ik wil nog een algemene beschouwing geven. De grote verdienste van de inspanningen in Roeselare is dat men eindelijk in een fusietraject is terechtgekomen waarbij men duidelijk heeft aangegeven dat men wil gaan voor één ziekenhuis. Het dilemma waarvoor de minister stond naar aanleiding van het VIPA-dossier (Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden) was dat er maar een beperkt aantal keuzemogelijkheden waren. Ofwel werd aan een van de ziekenhuizen een VIPA-toelage toegekend en voor het andere een zorgstrategisch plan goedgekeurd, met de hypothese dat het twee aparte ziekenhuizen zouden worden. We hebben dat niet willen doen. We hebben hen aangezet om juist samenwerking na te streven. Zoals door mevrouw Coppé is aangegeven, is er een zeer groot draagvlak voor. De basisvisie, namelijk dat je moet kunnen werken met twee campussen, namelijk een stedelijke campus en een campus die buiten de stadskern ligt, is op zichzelf een zeer verdedigbaar concept. Dat is het trouwens ook vanuit het goed beheer van de middelen. De campus in het centrum van de stad is in goede staat. Het is niet de bedoeling die helemaal opnieuw te bouwen.

Dat er in de gezamenlijke weg om het concept verder uit te werken nog nieuwe inzichten kunnen komen en dat er misschien nog kan worden gesproken over een aantal diensten die beter kunnen worden geschikt, daarvoor is er zeker ruimte gelaten in de beslissingen die zijn genomen.

Mevrouw Jans, ik probeer te achterhalen wat de verwijzing naar het draaiboek van het Jessa Ziekenhuis betekent.

Mevrouw Lies Jans: Het plan van aanpak dat daar gehanteerd werd.

Minister Jo Vandeurzen: Ik heb dat fusieprotocol gezien. Dat is ondertekend. Dat ziet er zeer gedetailleerd en zeer goed uit, zowel ten aanzien van de corporategovernancestructuren als de manier van aanpakken, het aanduiden van een gemeenschappelijke directeur enzovoort. Dat is een heel belangrijke stap. Nog eens, ik ga ervan uit dat een fusie ook een proces is waarbij je gedeelde inzichten kunt krijgen en er gemeenschappelijke doelstellingen en belangen zijn. Daardoor kan je gaandeweg het concept wat verfijnen als dat nodig is.

Ik kan me vergissen, maar ik denk dat een deel van het debat kan worden verklaard door de lokale situatie en de situatie in de gemeenteraad. Ten gronde: de beslissing om een investeringssubsidie te geven, wordt nu geïntegreerd in het idee dat je naar één gemeenschappelijke ziekenhuisexploitatie zult gaan in Roeselare. Dat is een idee waarvan ik in alle eerlijkheid en redelijkheid denk dat het zeer verdedigbaar is. Het moment waarop het echte fusiedossier moet worden ingediend om de fusie te erkennen, zal er pas in 2015 zijn. Ik ga ervan uit dat tegen dan een en ander veel duidelijker zal zijn en veel meer onderbouwd zal zijn, wat dan aanleiding kan geven tot een beslissing over het formele deel van het fusieproces.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Lies Jans: Ik geef toch graag een reactie. Mevrouw Coppé was nogal hevig in haar uitleg. Ik had het gevoel dat ik als Limburger geen mening mag hebben over ziekenhuizen in Roeselare. We spreken over grote bedragen die door de Vlaamse overheid worden toegekend in dergelijke dossiers. Het is zeer terecht dat de minister op een bepaald moment ook aan de handrem heeft getrokken en gezegd dat er een duidelijke visie moet komen op de fusie. Met die visie gaan wij niet akkoord. Dat is lokale politiek. Medici binnen onze partij gaan niet akkoord met de visie omtrent het bipolair model. Wij zeggen eerder dat gespecialiseerdere zorg en acute ingrepen op één campus moeten komen en de dag- en polikliniek op de andere campus. Dat model pleit voor meer efficiëntie en meer duidelijkheid ten aanzien van de bewoners.

Dat er in Roeselare nu blijkbaar een consensus is gegroeid over hoe het nu verder moet, is een andere zaak. Onze partij heeft haar eigen visie, en die wilde ik hier benadrukken.

Minister, ik ben wel tevreden met het feit dat men is gestart met het fusietraject. Dat is zeer goed. Er zijn nog bijstellingen mogelijk. Ik hoor dat u toch vasthoudt aan een concept dat in het eerste fusieprotocol is neergeschreven en dat u daar geen bijstellingen meer ziet. Ik wil aandringen om in overleg met alle betrokken partijen te laten nakijken of een dergelijke bijstelling niet mogelijk is. Ik ben wel tevreden dat u zegt dat men ‘en cours de route’ nog bijstellingen kan doen. Dat is dan de tweede piste. Ik hoop dat daar volledig op wordt ingezet.

Voor de rest zullen we het dossier van nabij blijven volgen, niet alleen vanuit een Roeselaarse bekommernis maar ook vanuit een Vlaamse bekommernis.

De voorzitter: Mevrouw Coppé heeft het woord.

Mevrouw Griet Coppé: Minister, ik dank u voor het antwoord. Het is duidelijk dat u het fusieprotocol dat wordt getekend, alle kansen geeft om verder tot een fusie te komen en officieel naar meer efficiëntie te streven. Voor onze regio is dat een heel belangrijk dossier om de beste gezondheidszorgen te kunnen krijgen, niet in gespreide slagorde maar met gemeenschappelijke ideeën. Daarom vind ik uw antwoord zeer bevredigend.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Van der Borgh tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de vervoerskosten van en naar de collectieve autonome dagopvang - 326 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Minister, u hebt een plan om op termijn in elke gemeente een dagverzorgingscentrum te ontwikkelen. Om die doelstelling te bereiken, wilt u los van de bestaande dagverzorgingscentra die vandaag werken met financiering vanuit het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (RIZIV), dagverzorgingscentra laten oprichten door de diensten van gezinszorg, die volledig zullen worden gefinancierd door de Vlaamse Gemeenschap.

Ouderen die vandaag gebruikmaken van een dagverzorgingscentrum betalen enerzijds een bijdrage voor hun verblijf in dat dagverzorgingscentrum, en anderzijds een bijdrage voor het vervoer van en naar het dagverzorgingscentrum. Die bijdrage voor vervoer is in bepaalde gevallen vrij hoog en overtreft soms de kostprijs van het verblijf, zeker voor wie woont in een gemeente of stad waar geen dagverzorgingscentrum is gevestigd.

In de dagverzorgingscentra die vandaag bestaan en die dus ook gesubsidieerd worden door het RIZIV, is voorzien in een bijdrage voor het vervoer door het RIZIV aan de gebruiker van 0,3 euro per kilometer, met een plafond van 15 kilometer.

Minister, u kondigt nu aan te starten met Collectieve Autonome Dagopvang voor Ouderen (CADO), zijnde dagopvangcentra georganiseerd buiten de reglementering van het RIZIV. Deze initiatieven die zouden worden georganiseerd door diensten voor gezinsopvang, zouden subsidies ontvangen van de Vlaamse overheid en niet van het RIZIV. Dat impliceert dat de RIZIV-tegemoetkoming voor het vervoer eveneens vervalt. Nochtans is betaalbaarheid van thuiszorg een belangrijke bekommernis van de Vlaamse Regering, en terecht. Ik merk ook op dat de kosten van de dagverzorgingscentra niet waren opgenomen in de maximumfactuur zoals vastgelegd in het decreet op de sociale bescherming.

Minister, voorziet u in een tussenkomst voor het vervoer van de oudere van en naar een collectieve autonome dagopvang? Zo ja, hoe groot is die vergoeding? Is die even groot als de tegemoetkoming van het RIZIV? Zo neen, waarom niet?

De tweede stelling die ik wil poneren, is dat Vlaanderen vandaag gratis openbaar vervoer verzekert voor alle 65-plussers die niet zorgbehoevend zijn. Zorgbehoevende ouderen die van en naar een dagverzorgingscentrum moeten worden vervoerd, betalen vandaag soms meer bijdragen voor de financiering van hun vervoer dan voor hun verblijf. Minister, naar mijn bescheiden mening is hier een grote ongelijkheid. Deelt u die mening? Zo ja, moeten hier dan geen nieuwe prioriteiten worden gesteld?

Ziekenfondsen voorzien in het kader van hun aanvullende verzekering vaak ook in een bijdrage in de kosten van het verblijf in een dagverzorgingscentrum. Hebt u overleg gepleegd met de ziekenfondsen zodat dit voordeel ook kan gelden voor de gebruikers van de collectieve autonome dagopvang?

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik sluit me graag aan bij de terechtte vragen van mevrouw Van der Borgh. Minister, ik heb nog een bijkomende vraag. Zijn ondertussen de uitvoeringsbesluiten voor de zogenaamde CADO's – weer een nieuwe afkorting – geregeld? Hoe zit het met de erkenningsvoorwaarden? Zijn die dezelfde als voor de dagverzorgingscentra die erkend zijn door het RIZIV, of zijn het andere? Zit dat in het Woonzorgdecreet onder het hoofdstuk thuiszorg, dan wel onder het hoofdstuk dagverzorgingscentra? Ook dat is belangrijk.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Minister, ik wil me graag aansluiten bij de vragen van mevrouw Van der Borght, en zeker ook bij de vraag van mevrouw Vogels.

Mevrouw Van der Borght, ik dacht dat uw partij niet echt een grote minnaar was van het gratis openbaar vervoer. Als u een vergelijking maakt, moet u altijd opletten welke vergelijking u maakt.

Mevrouw Vera Van der Borght: Ik ben daar zeker geen voorstander van, maar ik vind het zeer frappant dat vandaag gezonde mensen door de Vlaamse overheid gratis vervoer wordt aangeboden en mensen die zwaar zorgbehoevend zijn, er moeten voor betalen. Dat is de grote contradictie.

Mevrouw Marijke Dillen: U onderbreekt mij. Ik deel onmiddellijk uw bekommernis dat een bijdrage eerder moet gaan naar zorgbehoevende mensen, alleen mag u, als tegenstander van het gratis openbaar vervoer, de vergelijking daarmee niet maken.

Minister, het is een mooi plan om in elke gemeente in een dagverzorgingscentrum te voorzien, maar ik zou toch wel durven te vragen, gelet op de huidige budgettaire krapte, die in de toekomst alleen maar zal toenemen, om enig realisme aan de dag te leggen. Ik vrees dat dit voor de volgende jaren zeker geen haalbaar plan is.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Lies Jans: Minister, ik wil een bijkomende bemerking maken. In het beleidsdomein Mobiliteit is men aan het werk rond mobiliteitscentrales om mensen met een beperking van de ene naar de andere plaats te kunnen brengen. In welke mate kan dat in dit kader worden geplaatst?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Zowel een dagverzorgingscentrum conform artikel 51, als een dagverzorgingscentrum niet-conform artikel 51 ontvangt een Vlaamse werkingssubsidie. De kosten voor het vervoer worden mee verrekend in deze werkingssubsidies. De gebruiker zelf ontvangt geen Vlaamse bijdrage voor het vervoer van en naar het dagverzorgingscentrum.

De toegekende werkingssubsidies en de subsidieregeling van een dagverzorgingscentrum niet-conform artikel 51, zijn in hun geheel herbekeken. De subsidiëring is uitgebreid van een bezettingsgraad van zeven tot tien naar een bezettingsgraad van vier tot tien, zodat in kleinere gemeenten ook een dagverzorgingscentrum kan worden opgestart. Ook de bedragen bij een bezetting van minimum zeven, acht, negen en tien zijn licht gewijzigd.

De gezinszorg die wordt verricht in een dagverzorgingscentrum uitgebraat door een erkende dienst voor gezinszorg, wordt gefinancierd binnen het subsidiabel urencontingent gezinszorg dat aan de erkende dienst voor gezinszorg en aanvullende thuiszorg, die het dagverzorgingscentrum uitbaat, werd toegewezen.

De bedragen voor de werkingssubsidies zijn lager dan voor een dagverzorgingscentrum niet-conform artikel 51 omdat de subsidiëring van de prestaties van het verzorgend personeel via de erkende dienst voor gezinszorg en aanvullende thuiszorg gebeurt voor alle zorgprofielen, terwijl de subsidiëring van de prestaties van het verzorgend personeel in de dagverzorgingscentra niet-conform artikel 51 zich beperken tot de zwaardere zorgprofielen.

Vanwege dit verschil in financiering van de zorg tussen een dagverzorgingscentrum niet-conform artikel 51 en een dagverzorgingscentrum dat wordt uitgebraat door een erkende dienst voor gezinszorg, is er een verschil in Vlaamse werkingssubsidie ingevoerd, zodat de totale inkomsten voor de beide vormen dagverzorgingscentra vergelijkbaar zijn.

Het ministerieel besluit van 9 december 2009 tot bepaling van de samenstelling van de dagprijs die men kan vragen aan iemand die naar een dagcentrum komt, stelt: "Vervoerskosten die verband houden met de gezondheid van de bewoner en georganiseerd door de voorziening met loontrekkend personeel waarvan de kost vanuit de overheid

gesubsidieerd wordt, ten belope van het bedrag dat niet gedekt wordt door deze tussenkomst als extra vergoeding of als voorschotten ten gunste van derden, mogen worden aangerekend.” Die vervoerkosten kunnen dus deel uitmaken van de dagprijs indien men dat wenst. Verder staat in het ministerieel besluit: “Vervoerskosten georganiseerd door de voorziening met loontrekkend personeel waarvan de kost niet vervat zit in de dagprijs en/of niet vanuit de overheid gesubsidieerd wordt, mogen als voorschotten aan derden worden aangerekend.”

Ik kom tot de vraag over het gratis openbaar vervoer. Zoals gezegd zit de financiering vanuit Vlaanderen voor het vervoer mee in de werkingssubsidies. Die werkingssubsidies zijn zo gewogen, dat voor de twee modellen, deze die in het RIZIV zitten en deze die vanuit de diensten gezinszorg worden georganiseerd, ze ongeveer een gelijkwaardige financiering als eindresultaat hebben.

Door het derde protocolakkoord werd in een financiering voorzien voor de centra voor dagverzorging. Het voorstel hield een beperkte financiering in, namelijk 1 uur per dag per 15 rechthebbenden, voor de maatschappelijk assistent die de brugfunctie moet leveren naar de thuissituatie. Deze financiering gebeurt via een voorafname van de bijkomende middelen voor ouderenzorg, die aan Vlaanderen zijn toegekend in uitvoering van het protocolakkoord nummer 3 tussen de Federale Regering en de overheden van de gemeenschappen en gewesten, over het te voeren ouderenzorgbeleid. Deze financiering is complementair aan de middelen waarin in het budget van het RIZIV is voorzien voor de financiering van de begeleider in de centra voor dagverzorging alsook de 134 voltijds equivalenten van het Generatiepact voor de chauffeur in de centra voor dagverzorging. Dat is wat gebeurd is ten aanzien van het RIZIV.

Zoals gezegd, hebben wij in de Vlaamse diensten een werkingssubsidie die in de twee systemen aan de eindmeet ongeveer dezelfde resultaten moet opleveren.

Er is een overleg met de ziekenfondsen gepland om na te gaan wat zij in de aanvullende verzekering aanbieden. De dagverzorgingscentra zijn ook erkend in het Woonzorgdecreet. Het besluit is er dus en er zijn vier ministeriële besluiten die moeten worden gemaakt. Men zegt mij dat er twee op mijn bureau liggen en dat er twee onderweg zijn.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Minister, ik dank u voor uw antwoord, maar ik zal het grondig moeten lezen en analyseren, want ik ben nog op zoek naar de antwoorden op mijn eerste vraag.

Minister Jo Vandeurzen: Er is geen aparte toelage voor de gebruiker die naar het dagverzorgingscentrum komt, maar een werkingssubsidie die aan het dagverzorgingscentrum zelf wordt toegekend.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Is die dan even groot als de tegemoetkoming van het RIZIV?

Minister Jo Vandeurzen: Het resultaat voor de twee systemen is dat aan het einde van de rit, na de exploitatie van de dagverzorging, de financiering gelijkwaardig is. Zo is het opgebouwd.

Mevrouw Vera Van der Borgh: En wat met de ziekenfondsen?

Minister Jo Vandeurzen: We hebben regelmatig structureel overleg. We zullen het met hen hebben over het voorwerp van uw vragen, maar het behoort natuurlijk tot de autonomie van de ziekenfondsen. We kunnen alleen maar de suggestie doen, maar we kunnen het niet opleggen.

Ik heb een lijst van suggesties voor de ziekenfondsen om in de aanvullende verzekering op te nemen. Aan suggesties ontbreekt het niet.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Minister, ik probeer te begrijpen wat het verschil is tussen een dagverzorgingscentrum, mede erkend door het RIZIV, en dit. Als ik het goed begrijp, moet dit het mogelijk maken om in kleinere gemeenten ook initiatieven te nemen. Is het dan een 'lightversie' op alle vlakken, dus ook voor erkenningsvoorwaarden, oppervlaktevoorwaarden enzovoort?

Een dagverzorgingscentrum is een tussenstap voor mensen die individueel wonen en die naar een dagverzorgingscentrum komen. In het kader van de experimenten Wonen-Welzijn zijn er ook ouderen die samen in een woning wonen, wat heel wat opportuniteiten voor thuiszorg geeft. Thuiszorg moet dan ook maar één keer in een bepaald huis langs komen. Als voor deze initiatieven dezelfde zware erkenningsnormen gelden als voor de woonzorgcentra en voor de dagverzorgingscentra, dan zie ik hiervan de meerwaarde niet in. Het zal weer even zwaar zijn om op te richten. Soms heb ik de indruk dat die lightversies een beetje worden tegengehouden door de bestaande dagverzorgingscentra die meer in de medische sector zitten en die een beetje bang zijn van concurrentie uit de thuiszorg. De vraag is nochtans zo immens groot dat concurrentie niet zou mogen spelen.

Mijn vraag is dus wat het verschil tussen beide is. Ik heb de indruk dat het oorspronkelijk de bedoeling was om er een lightversie van te maken maar dat men in de uitvoeringsbesluiten weer even zware reglementeringen oplegt als bij de oorspronkelijke dagverzorgingscentra, met alle gevolgen van dien.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Minister, er is me nog altijd iets niet duidelijk. U zegt dat de ouderen geen tussenkomst krijgen, maar dat die vervat zit in de werkingskosten. Het betekent dus dat de voorziening vergoed wordt. Gaan ze dan nog aanrekenen aan de ouderen? Of mogen ze dat niet doen omdat ze werkingssubsidie krijgen? Dat is toch belangrijk om te weten.

Minister Jo Vandeurzen: Ik heb verwezen naar het ministerieel besluit van 1992, dat duidelijk zegt wat men in een dagprijs nog mag aanrekenen. Het gesubsidieerde of gefinancierde deel mag men uiteraard niet aanrekenen. Ik heb geciteerd uit het besluit. Als het duidelijk is dat een aantal kosten niet onder de financiering vallen, dan mag men een deel van die kosten aanrekenen. Het besluit is nu ook van toepassing op deze nieuwe vorm van dagverzorgingscentra.

Wat mevrouw Vogels zegt, is inhoudelijk voor een deel juist. We maken mogelijk dat men vanuit de ambulante sector dagverzorgingscentra kan organiseren die niet gebonden moeten zijn aan een woonzorgcentrum. Dat is een wel een belangrijk verschil.

Het is mijn persoonlijke mening, dat we, zodra we er voldoende uit geleerd hebben, moeten nagaan hoe we de flexibilisering nog soepeler kunnen organiseren. Maar dit is al een belangrijke stap. Samen met de gezinszorg worden dit soort van initiatieven georganiseerd die moeten worden ingeschoven in de financiering van gezinszorg. Het is ook de bedoeling om voor een deel deze uitbreiding van de programmatie en van de capaciteit te organiseren, maar er zal allicht een nieuw debat komen over de vraag of men ook in een meer huiselijke omgeving bepaalde gedeelde vormen van zorg kan organiseren. Dat is een volgende stap, het is niet de stap die we op dit moment zetten. Nu zorgen we ervoor dat zowel residentiële als ambulante actoren dagverzorging voor inderdaad een aantal mensen kunnen organiseren. De vraag of het ook in huiselijke kring kan worden georganiseerd, is een volgend debat.

Mevrouw Mieke Vogels: Mijn vraag gaat ook over de erkenningsvoorwaarden wat bijvoorbeeld de oppervlakte betreft, over de brandveiligheid, over procedures die in orde moeten zijn enzovoort. Die zware reglementering zal zo'n initiatief onmogelijk maken. Op een bepaald moment moet je dat even kunnen loslaten. Misschien is het vooral een vraag voor de administratie Gezondheid. Als we die zware reglementering niet opzij kunnen zetten, zetten we zeker geen stappen vooruit in de richting van meer flexibele initiatieven die zich op de rand van Wonen en Welzijn bevinden.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Lies Jans tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over coöperatieve kinderopvang - 363 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Lies Jans: Voorzitter, minister, de Vlaamse Regering heeft al heel wat inspanningen gedaan om te werken aan het tekort in de kinderopvang.

Er worden ook nieuwe pistes onderzocht. Ook coöperatieve kinderopvang kan interessant zijn om het aanbod aan kinderopvang in Vlaanderen te verbreden. Coöperatieve kinderopvang staat in Vlaanderen echter nog in de kinderschoenen. Vanuit het departement Sociale Economie werden er, in nauwe samenwerking met het departement Welzijn, in november vorig jaar twee proefprojecten voor coöperatieve kinderopvang gelanceerd. Deze projecten – beide in Limburg – werden allebei ingediend door de Provinciale Commissie Buitenschoolse Opvang (PCBO). De subsidieperiode liep af op 30 september van dit jaar. Deze pilootprojecten zouden een blauwdruk voor gelijkaardige initiatieven opleveren.

Coöperatieve kinderopvang kan vele vormen aannemen. Zo is er in Boechout een project waarbij professionele kinderverzorgsters samen met de ouders instaan voor de opvang van de kinderen. Verder zijn er kinderopvanginitiatieven waar ouders of andere geïnteresseerden aandelen in kunnen kopen. Er zijn ook coöperaties die aankopen groeperen en ervaringen uitwisselen. In Frankrijk en Wallonië staat men hier al wat verder mee en zijn er al heel wat ‘crèches parentales’.

Ook u, minister, wilt inzetten op deze verschillende vormen van coöperatieve kinderopvang. U sprak over “groeikansen” voor deze vorm van kinderopvang. Vorige week was er in dit parlement een denkdag over alternatieve kinderopvang, helaas enkel toegankelijk voor genodigden.

Minister, kunt u een overzicht geven van de bestaande initiatieven van coöperatieve kinderopvang? Zijn de ‘blauwdrukken’ van de proefprojecten in Limburg reeds beschikbaar? Kunnen ze als leidraad voor andere initiatieven worden gebruikt? Is er al een evaluatie geweest? Zijn er pijnpunten die nog moeten worden opgelost? Wilt u middelen vrijmaken om de coöperatieve kinderopvang verder uit te breiden? Tot nu toe gebeurde de financiering vanuit het departement Sociale Economie en is er twee keer 95.000 euro ter beschikking gesteld. Misschien hebt u zelf al een eerste evaluatie gemaakt en hebt u een voorkeur voor een bepaalde vorm van coöperatieve kinderopvang? Is het een taak voor u om de losstaande initiatieven te coördineren? Zo ja, hoe zou u dat doen?

In Boechout springen de ouders de kinderverzorgsters bij. In het kaderdecreet Kinderopvang verwijzen we naar de ervaring, de kennis, de opleiding van de kinderverzorgsters. Worden er ook voor de ouders kwaliteitseisen gesteld? Worden de opdrachten die ouders mogen doen, beperkt? Mogen ze bepaalde taken niet doen? Wat is het statuut van die helpende ouders? Ik veronderstel dat het vrijwilligerswerk is. In welke mate zijn deze ouders verzekerd tegen mogelijke ongevallen of problemen?

Er is ook nog een vorm van coöperatieve kinderopvang waarbij ouders aandelen kunnen kopen. Als anderen die aandelen ook kunnen kopen, is er toch steeds het gevaar van winstbejag als drijfveer? Wat is uw visie hierop?

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Voorzitter, minister, collega’s, ik sluit me graag aan bij deze vraag om uitleg. Het zijn interessante voorbeelden van coöperatieve kinderopvang. Er zijn concrete

proefprojecten geweest binnen de Provinciale Commissie Buitenschoolse Opvang, waar zowel mevrouw Lies Jans als ikzelf deel mogen uitmaken van de raad van bestuur. Toen men de blauwdrukken daar besproken heeft – de resultaten van de proefprojecten –, vond men dat de tijd voor de concrete uitvoering nogal kort was en dat het tot nu toe eigenlijk gaat over theoretische modellen. Men zou zeer graag, samen met de sector, de theorie omzetten in de praktijk.

Naast het proefproject van de coöperatieven, was er ook een proefproject rond samenaankoop. Er is een voorbeeld in Limburg, waar de Limburgse ziekenhuizen HospiLim hebben opgericht. Ze doen samen een aantal aankoopprocedures, en dat wil men ook doen voor de buitenschoolse kinderopvanginitiatieven, niet alleen om te besparen, maar ook om samen een aantal taken uit te voeren.

Ik sluit me dus aan bij de vragen naar de coöperatieve kinderopvang en de toekomstmogelijkheden die daarvoor nog zijn weggelegd.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Voorzitter, minister, collega's, ook ik wil me graag aansluiten bij de vraag om uitleg. Minister, op welke manier moeten we de invulling door ouders bekijken? Zijn het ouders die als kindbegeleider actief zijn? Zijn ze in dienst als werknemer? Of zijn ze als vrijwilliger actief, aanvullend op het personeel? In het artikel over het initiatief in Boechout stond heel duidelijk dat ouders tussen 17 uur en 18 uur afsluiten, of het middageten organiseren. Welke taken mogen deze ouders vervullen? We hebben het hier nogal vaak over kwalificaties. We hameren op kwaliteit. Hoe gaan we hier dus mee om? Op de dag dat er iets zou gebeuren, zal de vraag naar kwalificaties weer naar boven komen.

Mevrouw Lies Jans sprak over mogelijk winstbejag bij de coöperatieven waar ouders aandelen kunnen kopen. Ik wil het daar niet over hebben, maar wel over de toegankelijkheid van de kinderopvang. Is de kinderopvang beperkt tot de ouders die aandeelhouder zijn of worden er ook kinderen van niet-aandeelhouders toegelaten? Werkt men dan met voorrangregels? Heel wat ouders kunnen geen aandeelhouder van zo'n coöperatieve worden.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, collega's, vooreerst is het van belang om aan te geven dat, zoals ook mevrouw Jans heeft gezegd, er verschillende vormen van coöperatieve kinderopvang mogelijk zijn. Tot op vandaag bestaat er geen systematische registratie van alle mogelijke coöperaties actief in de kinderopvang.

Wat 'zuivere oudercrèches' betreft – een van de mogelijke vormen van coöperatieve kinderopvang – waar de ouders mee denken over het reilen en zeilen in de crèche en aldus participeren aan de organisatie van de kinderopvang, zijn er in Vlaanderen tot op vandaag slechts twee projecten bekend. Concreet zijn dat De Kleine Berg in Boechout en 't Sjokkepoeike in Hasselt. Daarnaast is er het OKiDO-project in Antwerpen in de wijk Kiel, waar er sprake is van een werknemerscoöperatie. Verder zijn er kinderdagverblijven, zoals De Biotoop in Gent, die principes van maatschappelijk verantwoord ondernemen onderschrijven en toepassen zonder hierbij de strikt juridische vorm van een coöperatieve vennootschap aan te nemen.

In het uitvoeringsbesluit van het decreet voor opvang van baby's en peuters, dat vorm geeft aan de vergunningsvoorwaarden, zullen de kwalificatievereisten waaraan kindbegeleiders moeten voldoen, opgenomen worden.

Hiermee komen we bij het antwoord op uw tweede vraag, met name de vraag hoe we zullen nagaan en garanderen dat ook bij coöperatieve kinderopvang de begeleiders, in casu de ouders, aan de voorgelegde kwalificaties voldoen. Hoe dan ook zal ieder die binnen de kinderopvang in direct contact komt met de kinderen, moeten beschikken over een attest medische geschiktheid en een uittreksel uit het strafregister model 2. Als ouders in de

kinderopvang meewerken, moeten zij hieraan voldoen. Indien zij ook worden meegerekend als kinderbegeleider, zullen zij ook wat kwalificatie betreft, moeten beantwoorden aan de vereisten. Of en in welke mate de voorwaarden ter zake zullen afwijken van de huidige vereisten, en of er voor meewerkende ouders in een specifieke regeling wordt voorzien, zijn we nog aan het onderzoeken.

Indien een meewerkende ouder aan de kwalificatievereisten van een kinderbegeleider voldoet, is er geen reden om de opdrachten te beperken. Indien men niet aan de kwalificatievereisten voldoet, kunnen beperkende voorwaarden gelden. Het is bijvoorbeeld denkbaar dat zij nooit alleen voor een groep kinderen kunnen staan zoals vandaag al het geval is voor stagiaires. Mogelijk kunnen zij ook andere taken opnemen, zoals logistieke of administratieve ondersteuning. Of er nog andere beperkende regels nodig zijn, is voorwerp van verder onderzoek, onder meer op basis van evaluatie van ervaringen in bestaande coöperatieve kinderopvang. Hoe dan ook speelt de verantwoordelijkheid van de organisator van de kinderopvang om waar nodig te zorgen voor beperkingen, vanuit zijn eindverantwoordelijkheid voor een kwaliteitsvolle kinderopvang en vanuit zijn verantwoordelijkheid om te blijven voldoen aan de vergunningsvoorwaarden. Het is belangrijk dat ouders die ‘meedraaien’ in de kinderopvang, dit doen naar eigen vermogen en interesse en dat zij geen louter goedkoop of gratis alternatief voor de reguliere begeleiding kunnen zijn. De meerwaarde moet immers vooral bij de ouders zelf liggen.

Op uw vraag over welk statuut de helpende ouders moeten beschikken en hoe dit vrijwilligerswerk geïnterpreteerd wordt door de sociale inspectie, evenals in welke mate en hoe ouders verzekerd zijn, is geen algemeen geldend antwoord voorhanden. Dit hangt mede af van de concrete opdrachten die de ouders opnemen, in welke hoedanigheid en in welk sociaalrechtelijk statuut. Het is uiteraard mogelijk om als vrijwilliger mee te werken. Echter ook dan blijven de geschetste voorwaarden gelden. We hebben geen weet van hoe de sociale inspectie hiernaar lijkt, maar het lijkt ons evident dat, om als vrijwilliger te kunnen worden beschouwd – of men nu als ouder dan wel als derde meewerkt –, men de geldende regelgeving ter zake moet volgen. Een organisator moet een minimumaantal verzekeringen afsluiten, waaronder een verzekering voor burgerlijke aansprakelijkheid voor schade die wordt veroorzaakt bij de uitbating van de opvang waarbij, naast de opgevangen kinderen, de organisator en de personen die zijn tewerkgesteld in de kinderopvang, ook onbezoldigde medewerkers en personen die occasioneel bijspringen, verzekerd moeten zijn.

De twee blauwdrukken die de PCBO ontwikkelde, zijn begin oktober afgerond. Het is ons niet bekend wanneer en op welke wijze ze voor het publiek beschikbaar zullen zijn. Meer kunt u hierover vernemen bij PCBO zelf, bij het Departement Werk en Sociale Economie of bij het ESF-Agentschap Vlaanderen (Europees Sociaal Fonds), die de projecten uitschreven en beheerden. Er is trouwens onlangs een studiedag geweest in De Schelp over de coöperatieve kinderopvang, waar uitvoerig is gesproken over een aantal aspecten ervan. De blauwdrukken zijn nog zeer recent en het is daarom wellicht nog te vroeg om te beweren dat ze inderdaad een geconsolideerde leidraad kunnen zijn.

Een coöperatieve vennootschap of een vennootschap met sociaal oogmerk kan slechts in zeer beperkte mate winst verdelen onder de aandeelhouders. Dit is wettelijk bepaald. Het grootste deel van de winst moet ofwel worden geherinvesteerd in de betreffende werking ofwel worden besteed aan maatschappelijk verantwoorde doelen. In die zin is het vrij onwaarschijnlijk en zelfs onmogelijk dat een coöperatieve kinderopvang zal dienen als vehikel voor zuiver winstbejag.

Er is vandaag geen plan om een specifiek subsidiesysteem voor coöperatieve kinderopvang op te zetten. Dat zou trouwens haaks staan op de intenties van het decreet. Met het decreet Kinderopvang willen we net de huidige, erg versnipperde subsidiesystemen in de kinderopvang rationaliseren en stroomlijnen. Elke vergunde kinderopvang zal binnen de geldende subsidievoorwaarden toegang hebben tot het getrapte subsidiesysteem. Naargelang

ook coöperatieve kinderopvang aan de specifieke voorwaarden per subsidietrapp voldoet, en binnen de desgevallend programmatorische normen en de perken van de begroting, is ook voor deze vorm van kinderopvang de bijhorende subsidie mogelijk. Er is geen reden om van het al dan niet coöperatief werken op zich een nodige, beperkende of uitsluitende voorwaarde te maken.

Het is vandaag nog te vroeg om een uitspraak te doen over de invulling of vorm van coöperatieve kinderopvang die onze voorkeur wegdraagt. We zullen in eerste instantie met interesse kennis nemen van de ervaring en de knowhow die is opgebouwd in de proefprojecten binnen het domein Sociale Economie. Pas nadien zullen we oordelen of ter zake enige keuze nodig is, en zo ja, welke. Hoe dan ook is het ten gronde belangrijk dat ik in die rechtsvorm ook een aantal opportuniteiten zie. Het geeft een grote betrokkenheid en combineert het ondernemen met die betrokkenheid. Op zichzelf is het een rechtsvorm die in de welzijnssector, breed gedefinieerd, wellicht een aantal opportuniteiten biedt. Ik heb al een aantal keren zeer nadrukkelijk het nadenken over het gebruik van de coöperatieve in de welzijnssector ondersteund omdat het in het kader van vermaatschappelijking van zorg alleszins een interessant model kan zijn.

Coöperatieve kinderopvang kan een interessant organisatiemodel in de kinderopvang zijn, dat mee kan tegemoetkomen aan de behoefte aan bijkomende plaatsen, aan leefbaar ondernemen, aan netwerking en aan participatie van ouders in kinderopvang. Vanuit Kind en Gezin wordt de opbouw van knowhow betreffende coöperatieve kinderopvang in zijn diverse mogelijke verschijningsvormen mee opgevolgd. Kind en Gezin zal hiertoe ook samenwerken met onder meer het Departement Werk en Sociale Economie en het Agentschap Ondernemen. Waar nuttig en relevant, zal Kind en Gezin er mee toe bijdragen om deze kennis te ontsluiten voor al wie als organisator van kinderopvang interesse in deze rechtsvorm heeft.

Mevrouw Van der Borgh, wat betreft toegang tot de kinderopvang, gelden de regels van het decreet en van de uitvoeringsbesluiten. Als er in het decreet een aantal voorrangregels staan, dan kun je die niet doorbreken door een structuur van aandeelhouderschap. Je moet dan een coöperatieve maken die in haar uitwerking, bijvoorbeeld in de statuten, respect opbrengt voor wat in de regelgeving daaromtrent is afgesproken.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Lies Jans: Minister, ik dank u voor het antwoord. Er zijn nog veel vragen. Het onderzoek en de blauwdrukken moeten nog worden afgewacht. Is er binnen uw departement al een timing uitgewerkt wanneer men die blauwdrukken zal bestuderen en eventuele verdere stappen ondernemen? U zegt terecht dat het een vorm van ondernemen is die wat ondersteund moet en kan worden vanuit de overheid. Ze biedt nieuwe perspectieven.

Ik ben tevreden om te horen dat u daar geen aparte subsidiestructuren voor wilt opzetten, maar het volledig wilt inkantelen in het kaderdecreet Kinderopvang. Dat is het goede ervan.

Anderzijds, als men ouders wil inschakelen in kinderopvanginitiatieven, en men zal dat volledig moeten enten op de normen en de regels die gelden voor kwalificaties van begeleiders en dergelijke, dan zullen we misschien tot de vaststelling komen dat we niet veel ouders meer over zullen hebben die in die kinderopvang zullen helpen. Ik wil pleiten voor de piste, zoals u zelf ook aangaf, om eventueel te kijken naar mogelijke aanpassingen voor die specifieke vorm van kinderopvang.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Minister, ik hoor u graag zeggen dat de regels die vastliggen in het kaderdecreet Kinderopvang, de enige voorrangregels zijn. Ik kan me echter niet voorstellen dat ouders aandelen zouden kopen om een crèche tot ontwikkeling te brengen en dan moeten vaststellen dat hun kind er niet terecht kan. Ik kan me dat in de praktijk echt

niet voorstellen. De eerste projecten dagen nu pas op. Ik denk dat we er in de toekomst nauwlettend op moeten toezien hoe dat verder evolueert.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Ik vind dat een wat eigenaardige redenering. Ik zou geneigd zijn om te zeggen dat we een kader maken. Op zichzelf is de coöperatieve een zeer interessante rechtsvorm, die betrokkenheid creëert, die ondernemen toelaat en die een aantal voordelen heeft. Het is nu niet aan de overheid om alle mogelijke uitzonderingen en combinaties te gaan maken. Integendeel, we moeten proberen te kijken, als men daarmee aan de slag kan, wat dan de ervaringen zijn en waar men op de grenzen stuit van wat mogelijk is als je die rechtsvorm in die sector wilt toepassen. Dan moeten wij een afweging maken.

Als men uit die ervaring zegt dat iets echt onmogelijk is, en als in de afweging blijkt dat het belangrijk is om daarop in te gaan, dan moeten we die beslissing nemen. Maar we hebben nu net een stap gezet tot een soort uniform kader, precies omdat we proberen iedereen op een wat gelijkwaardige manier te behandelen. Ik zou geneigd zijn om dit niet te veel vanuit de overheid met een vergrootglas te bekijken, maar laten we kansen geven aan initiatieven om het risico te nemen om aan de slag te gaan. Laten we vooral ook leren uit wat er op het terrein gebeurt. Vooraleer weer een nieuwe analyse met allerlei mogelijke problemen op te werpen, zou ik deze rechtsvorm zich laten ontwikkelen en zien wat de dynamiek op het terrein geeft. Als we iets willen doen met de coöperatieven, dan moeten we morgen ook iets gaan doen voor de bvba, de vzw en alle rechtsvormen.

Nu is het belangrijk dat men in de kinderopvang ook met een coöperatieve kan werken. Laat ons kijken wat er mogelijk is en proberen daar lering uit te trekken.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Lies Jans: Ik heb dezelfde vaststelling gedaan dat het belangrijk is dat we hun de ruimte moeten geven om die vorm verder te ontwikkelen. Als ze dan op de grenzen stuiten van het decreet, dan moet dat wel worden bekeken: anders is het sop de kool niet waard.

Minister Jo Vandeurzen: Met alle respect, u bent genoeg beslagen in de materie om te weten dat we niet kunnen zeggen dat bepaalde mensen niet moeten voldoen aan een aantal kwalificaties, maar de zelfstandige onthaalouders wel. We moeten bekijken wat er mogelijk is.

Ik wil het niet problematiseren. Het is een opportuniteit om te kijken wat er mogelijk is met deze rechtsvorm. Ik beschouw het helemaal niet als de verantwoordelijkheid van de overheid om nu daar alle kracht op te zetten. Laat ze de kans geven om zich te ontwikkelen. Laat ons voldoende gevoelig zijn voor de reacties en de ervaringen die ze hebben, dan zullen we wel zien hoe die evolutie een dynamiek krijgt of niet.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■